

AZ ISTEN JOBBJÁN

Kispál Csilla

Az Isten jobbján

Hányódtam a pusztában,
mint ördögszekér.
Gyökértelenül hajszolt
minden kósza szél.
Elhagyatottan vádolt
árva, üres szívem.
Kísértő szellemek tanyája volt,
nem lakta senki sem.
Játszadozott velem
sok, csalfa délibáb.
Hamis színeivel hitegetett
az álnok világ.
Mikor lesz már végre
békém énnem?
Mikor talál nyugalmat
zaklatott szívem?
Az erőm elhagyott,
s térdre estem én.
Azt hittem örökre elveszek
a sivatag közepén.
Lejjebb már nem süllyedhettem.
Néztem az eget.
Kétségbeesett imában mondtam ki
a legszentebb Nevet.
Mikor már a halál
árnyékozott be,
lenyúlt értem az Isten
erős jobbkeze.
Angyalok hada várta
minden parancsát.
Virágba borult akkor
végig a pusztaság.
Az Örökkévaló szolgált felém,
Megterített és asztalt bontott,
Megmosta lábam, hellyel kínált,
olajjal kent meg, fiának hívott.
Hódolt Teremtőjének a mindenség
s a mennyek serege,
mikor befogadott engem, halandót
szent jelenlétébe.
S az ellenség
örökre megszegyenült,
mikor az ember, e porszem
az Úr jobbjához ült.

Kősziklából felbuzgó
tisztá, szép forrás,
igaz, szent szavakból
felfűzött Irás.
Kiben megtestesültél,
Ő az élő Ige,
örök Élet kútfeje,
áldassék a Neve.

Forrás: www.keresztyendalok.hu